

[Nedergaard.]

har faaet sit Udtryk i, at Sygeplejerskernes store Organisation har valgt en saa aktiv kirkelig Kraft som Charlotte Munck til Formand for Sygeplejerseraadet, og at de tillige har valgt en af Kirkens gode Folk til Redaktør af deres Blad.

Nu har der gennem flere Aar fra Sygeplejerskernes egen Kreds været arbejdet for, at Sygeplejersker, der har underkastet sig en fleraarig Uddannelse, maa faa Adgang til en Godkendelse af, at de er egnede til at øve Sygeplejergerningen. Det første Forslag til en lovmæssig Ordning blev, som det er nævnt af den højtærede Minister, fremsat af forhenværende Justitsminister Rytter, og i Dag har vi til Behandling et Forslag, som er vedtaget af et Flertal af det andet høje Ting. Naar der kan være Vanskeligheder ved at opnaa Enighed om en saadan Lov, skyldes det særlig, at Sygeplejerskerne er stillede overfor helt forskellige Opgaver, naar de skal arbejde paa et vel indrettet Hospital, og naar de skal arbejde i et fattigt, vidtstrakt Sogn ude paa Landet. Her er det højest forskellige Synspunkter, der gør sig gældende. Det er blevet hævdet, at paa Hospitalerne kan man nøjes med ret tarvelig uddannede Kvinder, fordi de altid har Lægen og den vel uddannede Sygeplejerske at støtte sig til, medens Landsygeplejerskerne er henviste til at handle paa eget Ansvar og med ringe Hjælpemidler; derfor maa de have en bedre Udrustning for at kunne bære dette Ansvar. Paa den anden Side kræves der naturligvis til Hospitalsplejen i et vist Omfang en absolut første Klasses Uddannelse. Det Parti, jeg har den Ære at være Ordfører for i Dag, mener ikke, at Lovforslaget har faaet den rette Form paa visse Punkter, og derfor undlod vore Partifæller i Folketinget at stemme ved tredje Behandling. Jeg tror dog nok, jeg kan tilsige mit Parti velvillige Bistand til at arbejde paa en tilfredsstillende Ordning af denne vigtige Sag.

Lovforslaget tilsigter at skaffe os autoriserede Sygeplejersker. Den nye Betegnelse „autoriseret“ tiltaler mig grumme lidt. Jeg forstaar, at man kan tale om autoriserede Protokoller, at man kan tale om autoriserede Haandværkere, der har aflagt en Prøve paa at kunne udføre et vist Arbejde paa en forsvarlig Maade, og at man kan tale om autoriserede Revisorer, som har vist, at de forstaar at behandle Regnskabssager paa sagkyndig Maade. Men dér, hvor det personlige er Hovedsagen, synes jeg, at Ordet „autoriseret“ er daarligt anvendt. Vi synes ikke rigtig om at tale

om „autoriserede Læger“ og „autoriserede Dommere“. Dér, hvor det personlige Element i Udførelsen af Gerningen er en særlig vigtig Sag, tror jeg, det var ønskeligt, om man kunde finde et Ord, der bedre dækkede det, man ønsker at finde hos en Sygeplejerske. Ordet „eksamineret“ er vel nok bedre, men det tilfredsstillende mig heller ikke. De personlige Egenskaber og den opnaaede Indøvelse i Behandlingen af de syge saavel som i Brug af de forskellige Midler, som dertil hører, er vigtigere end den afsluttende Eksamen, og derfor vilde jeg gerne have et Ord, der gav Udtryk derfor. Selv om Ordet „statsanerkendt“ heller ikke tilfredsstillende, vil jeg alligevel foretrække det, idet det udsiger, at den Virksomhed, der har haft med den unge Piges Uddannelse at gøre, har fundet hos hende de personlige Egenskaber, den Indøvelse i Gerningen og de Kundskaber, som tilsammen giver Grundlag for en Udtalelse om, at man trygt kan betro de syge til hendes Pleje. Jeg har i mange Aar været Formand for en Sygeplejeforening, og dér har jeg undertiden, navnlig tidligere, hørt dette Spørgsmaal: Kan vi betro vore syge til hendes Pleje? Man ønskede et klart Svar. Man vilde ikke være tilfreds med Svaret: Hun er autoriseret. Man vilde heller ikke være tilfreds med Svaret: Hun er eksamineret. Det vilde virke meget mere betryggende, naar man kunde sige: De, der har kendt hende under hendes Uddannelse, har givet hende det Vidnesbyrd, at man kan betro de syge til hendes Omsorg efter Lægens Anvisning. Noget af det samme hørte jeg af en ualmindelig dygtig Læge i Vestjylland, der paa Grund af sin Dygtighed fik Titelen Professor. Han var en dygtig Kirurg, og jeg spurgte ham, hvorfor han sendte de vanskeligste Patienter til København. Saa svarede han: Jeg tør ikke betro en nylig opereret Patient til de Sygeplejersker, som vi for Tiden har paa Sygehuset.

Jeg vilde altsaa foretrække, om vi kunde faa Ordene „autoriseret“ eller „eksamineret“ erstattet med Ordet „statsanerkendt“ eller maaske med et endnu bedre Ord, der netop gav Udtryk for, at den paagældende Sygeplejerske var saadan, at man fuldt trygt kunde overlade de syge til hende.

Samtidig med dette er der enkelte andre Ting, jeg gerne vilde nævne. Jeg tror, at der er en Del af vore Sygeplejersker, der har en alt for lang Arbejdsdag, og at der stilles saa store Krav til visse Sygeplejerskers Ydeevne, at deres Kræfter ikke svarer dertil. Selvfølgelig vil der saavel for Læger